

Pici, félénk, tavaszi szó

Lesznai Anna

I.

*Este van, este van, este — hervad a láncfű a réten
Tavasszal hervad a rózsza, mandula, tulipán,
Tavasszal kelyhek temetnek
Szirom száll szétszórt szemetnek
Csörög a barna magház tüzelő serleg nyomán.*

*Este van, este van, este ... mi lesz a nyáron a réttel
Mire lesz gondja a gallynak borongó őszi setétellel?
Este van, este van, este ... mi lesz a gyommal a télen?
Ki áprilisban teljesült
Teljes szívemben elmerült
Mi lesz a gyommal a télen?*

II.

*Nem szólok, mert bizony őszi lenne a nóta
Mert ősszel őszül az ág, de tavasszal őszül az ember
S virító meggyek havában száll rá a múltak hava.
Tavaszok duzzadó dombja hantol el boros novembert
Csalogány csőrén csattog búcsúzó csókok szava.
Ím szedem őszöm, szelíden záporoló almavirágon
Megtérve sorstalan estre, gyűl rám a vágyak hada.
Mert szédülve szökken az ösvény, de immár, én utam, megértél —
Állok az alkonyi csendben s tudom, nem értem haza.*

Estétől hajnalig

Lesznai Anna

Téli már az égi bolt
Ködkorongot ölt a hold
Volt a tegnap, holt az éj
Rossz bolt volt a szenvedély.

Agyad vágyad vad hideg
Borzong benned bús ideg;
Nem járt senki idebenn?
Dunnád nyomja bús tetem.

Ki hozta, ki tette le,
Ki fektette ide le?

Nem járt senki idebenn,
Magad gubbadsz szíveden,
Magad vagy az idegen,
Heversz dermedt hidegen.

Gyerekkori arcodon
Mai bánat — s mely rokon
Mindennel, mi fáj, mi sír,
Szíved maga már a sír.

Beléhullott minden szép
Hajnal, alkony, buja kép
Beléfulladt mind a nyár,
Arany kéve, fellegvár.

Beléhervadt most az ősz.
— Fogad vásik, hajad ősz.
Öreg sírhant beszakad:
Szívedbe hullsz önmagad.

Zuhansz, zuhansz egyre még
Merre von vak szakadékl
Földközepe sem elég,
Szívközepe nem a vég.

Által zuhansz tüzezen
Álomtalajvizéken.
Barna föld meg bíbor ér —
Orcáidhoz harmat ér.

Ki érint, ki kapott fel,
Ki ölében pihensz el?

Hallga hangafű zizeg
Csóváló ág csicsereg —
Érve éledsz, partot sejtisz
Újszülött vagy, éjt felejtisz.

Kisded lettél, védtelen,
Boldogságra kénytelen,
Fürdesz kék égi lepleken
— Arany emlői nyújt a menny.

Napló

Lesznai Anna

Köd alattam, köd felettem,
rég volt, hogy világra jöttem.
Születésem óta fáj:
egyszer meghalni muszáj!
Azt, mi közben történt velem,
nem írja meg történelem.
Kanyargós úton haladtam,
kedv fölöttem, kín alattam.

Köd mögöttem, köd előttem...
Száz batyuból szedelődtem,
szász lány tején nevelődtem,
zsidó vérrrel magyar leitem,
tótok közé keveredtem,
földjükön leheveredtem...
Sok gyökérből eggyé nőttem,
vád mögöttem, vágy előttem.

Sejllit viselt a szépanyám,
díszmagyart az édesapám,
rokonságom pálinkát mért,
bátyám meghalt a hazáért,
egy pajtásom négyesen járt,
a másokra börtönőr várt...
Furcsa álmuk összeszöttem,
had mögöttem, harc előttem.

Felem örül, felem búsul,
tartogatom magam túszul
— mindenik vér az én vérem —
el ne áruljam testvérem.
Ezt szeretem, azt megértem,
ezt lázítom, azt meg kérem,
ezt csi!ítom, azt meg szánom...
Sír mögöttem, seb utánam.

Felrettenek pihenőben,
visszanézek elmenőben:
itt is haltam, ott is voltam,
sajátomon vándorscrban.
Szülőlteim elszéledtek,
idegen kenyeret szelnek...
Házam forog kacsalábon,
láp alattam, éj utánam.

Nincs templomom, csak keresztem,
nem találom, mit kerestem,
nem azt kapom, amit kérek,
nem érem el, amit érek.
Azt a csóvát, aki voltam,
tarlótűzre pazaroltam.
Görbe sorsom mégse bánom,
köd előttem, köd utánam.

1938